

NŌIA SURM

NÕIA
SURM

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

ŠOTI KRIMINULLIDE SARI

Originaali tiitel
M.C. Beaton
Death of a Witch
Grand Central Publishing
Hachette Book Group
237 Park Avenue
New York, NY 10017
Copyright © 2009 by Marion Chesney

Toimetanud Piret Klaus
Sarja kujundanud Jüri Jegorov
Küljendus ja makett Villu Koskaru

ISBN 978-9949-85-353-3
www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

ESIMENE PEATÜKK

*Pöial sügeleb kui bull,
vist on kuri tulekul.*

– Shakespeare, „Macbeth” IV, I

Koju, Lochdubhi külas Sutherlandis asuvasse politseijaoskonda teel olev konstaabel Hamish Macbeth ohkas kergendusest. Ta jättis auto korraks tee äärde seisma ja keris akna alla. Hamish sõitis vana lömmis Roveriga, mis oli toodetud enne roolivõimendi ja elektriakende aega.

Ta ahmis endasse Šoti mägismaa tuttavaid lõhnu: turba-suitsu, nõmmliivatee, mändide ja Atlandi rannikult puhuvate soolaste tuulte hõngu.

Angela Brodie oli Hamishile peale käinud, et too vähemalt korra elus välismaale puhkama läheks, ja Hamish oligi valinud välja Hispaania hooajalise odava reisipaketi.

Hamishi romantilise puhkuse lootus purunes juba kohale jõudes. Hotell, millele oli pandud ambitsioonikas nimi Royal Britannia, majutas briti pensionäre, kes põgenesid talve ja sellega kaasnevate arvete eest. Kuna ülejäänud külastajad olid enamjaolt reipad kuue- ja seitsmekümnendates daamid, oli Hamish pärastlõunastel tantsupidudel väga nõutud. Kui ta püüdis pääseda briti maitse järgi koostatud hotellimenüüst, mis koosnes peamiselt krõbekartulitest ühes sinna juurde kuuluvaga, ja läks mõnda väiksesse Hispaania restorani, avastas ta, et talle olid järgnenud nii mõnedki daamid, kes punast veini rüübates temasse armusid. Nuheldud mägismaale loomupärase vastutulelikkusega, ei olnud Hamish leidnud endas häbematust neist lahti saada.

Aga nüüd oli ta teel koju. Tahtmata kasutada politsei Land Roverit, et mitte pälvida bossi pahameelt, oli ta ostnud romu, mille oli lennukile minnes Invernessi lennujaama jätnud.

Hamish käivitas auto uuesti, see podises ja turtsus, ähvardades anda igal järsemal nõlval otsad nagu viimseni kurnatud kronu.

Viimaks sõitis ta üle kaarsilla ja oligi Lochdubhi alevikus.

Hamish pugest väiksest autost välja, sirutas end ja ringutas. Tuul tõi fjordilt vihmabinaid, aga lääne pool paistis lapike sinist taevast, mis lubas ilma paranemist. Ehkki november oli käes, tähendas Golfi hoovuse lähedus sageli pehmet ilma.

Mingil seletamatul põhjusel tundis Hamish korraga rahu- tust. Justkui hõljuks õhus mingi ähmane oht.

Ta kehtas end ebalevalt, keeras jaoskonna ukse lukust lahti ja läks sisse.

Köögilaua oli kirjake Angelalt. Seal seisis: „Hamish! Olgu see viimane kord, kui ma su loomade järele vaatan. Tule ja vii nad minema kohe, kui saad. Angela.”

Hamishil oli segavereline koer Lugs ja kodustatud metskass Sonsie. Angela Brodie oli tohtri abikaasa. Hamish läks uuesti välja ja kõndis Angela maja juurde. Kass ja koer silmitsesid teda mornilt, nagu ei kavatses nad andestada, et mees oli nad maha jätnud.

„Viimaks ometi,” ütles Angela tõredalt.

„Nad ei teinud ometi liiga palju tüli?” küsis Hamish.

„Nad jooksid kogu aeg sind otsima. Pidin laskma metsavaht Williel ja paljudel teistel neid mäenõlva pidi taga ajada. Oh, olgu peale, istu, joo kohvi ja räägi oma reisist. Oli palju päikest, ilusaid tüdrukuid?”

„Mul on hea meel kodus tagasi olla ja ma ei taha sellest rääkida,” lausus Hamish.

Metskass pani oma suure käpa Hamishi jalale ja sisises tasa-kesi. Pulstis lontiskõrvaline kummaliste siniste silmadega Lugs põrnitses Hamishit süüdistavalt.

Hamish istus segamini laua taha, kus Angela kassid pesemata hommikuste nõude vahel saalisid. Sasipäist ja malbe ilmega Angelat vaadates imestas Hamish kaugeltki mitte esimest korda, kuidas saab arsti abikaasa olla nii ebahügieeniline.

„Su äraolekul taheti sinu kassi ära osta,” ütles Angela, asetades kohvikruusi Hamishi ette lauale. „Ta käis hirmsasti peale. Viimane pakkumine oli sada naela.”

„Kellest jutt käib?”

„Õigus, sa ei teagi. Meil on uustulnuk. Ostis Sandy Rossi maja ära.”

„Pidi selle küll võileivahinnaga saama,” ütles Hamish. „Sel on ainult plekk-katus ja välikemps. Kes ta selline on?”

„Catriona Beldame.”

„Mis nimi see säherdune on? On ta välismaalane?”

„Ei, tal on mägismaa aktsent.”

„Kust ta pärit on?”

„Kes seda teab. Alles tuli. Ta on ... kummaline.”

„Mis mõttes?”

„Ajab mulle judinad peale. Ta on hästi pikk, sama pikk kui sina, tal on isevärki keskaegne nägu, lubivalge, kollakaspruunide silmade ja raskete valgete laugudega. Pikk peenike nina ja väike suu. Ta nägi sinu kassi ja otsustas, et peab selle enesele saama. Lisaks on veel midagi.”

„Mis siis?”

„Kohalikke mehi on nähtud teda hilja õhtul külastamas.”

„Ära sa ütle, et Lochdubh on viimaks oma bordelli saanud!”

„Mitte seda. Ma usun, et ta varustab neid ravimtaimedest medikamentidega.”

„Aga miks mehed, miks hilja õhtul? Miks naised ei käi?”

„See ongi kummaline. Sellest ei räägi keegi. Currie-õeksed mainisid midagi selle kohta, et mehed käivad tema juures, aga panid siis suu kinni.”

„Pole selle paari moodi,” kommenteeris Hamish.

Currie-õed olid vanatüdrukutest kaksikud, kes võisid

lõputult tühja juttu ajada, seda nii mõnigi kord Hamishi kohta.
„Lähen õige ja külastan seda uustulnukat.”

„Kui aega leiad. Peainspektor Blair tahtis teada, millal sa tagasi jõuad. Ütles, et sa kohe Strathbane'i peakorterile ette kannaksid.”

„Miks?”

„Võib-olla seepärast, et mingi kamp on põhjas väikseid postkontoreid röövinud. Läänud nädalal rünnati Lochinveri ja siis Altnabuied. Tead ju, kuidas see käib. Nad arvavad, et meie siin kaugel põhjas ja üheainsa politseinikuga sadade ruutkilomeetrite kohta oleme kerge saak.”

Hamish naasis jaoskonda, pani selga politseivormi, aitas oma lemmikloomad politsei Land Roverisse ja asus üle mägede teele.

Strathbane'i viivat pikka nõlva pidi laskudes mõtles ta, et linn oma lagununud dokkide, murenevate tornmajade, kõlvatuse ja kuritegevusega on tõepoolest häbiplekk mägismaa kaunil maastikul.

Kui ta politsei peamaja treppidest üles uurijate ruumi teel oli, hakkas kõvasti sadama.

Hamish märkas, et Jimmy harilikult kaval nägu oli hajevil ja sinised silmad vesised. Alkoholikogused, mis uurija jõi, olid jätnud viimaks oma jälje.

„Mis lugu nende sissemurdmistega on?” küsis Hamish.

„Paljud neist on väikestesse postkontoritesse.”

„Mis ette on võetud?”

„Midagi eriti. Maa-ala on üüratu ja kunagi ei või teada, kus nad järgmiseks ründavad. Blair tahab sind näha.”

Ja Blair astuski oma kabinetist välja. Ta oli kõige ehtsam glasgowlane ega talunud Hamishit.

„Seal sa, jõhkam, oledki,” nähvas ta. „Anderson, räägi talle, mis meil nende sisse-murdmiste kohta teada on. Ma tahan kiiret tulemust.”

Blair läks tagasi kabinetti ja lõi ukse pauguga kinni.

„Printisin sulle kõik raportid välja,” ütles Jimmy. „Kogu aeg üks ja seesama. Kolm meest, kõigil kootud mütsid pähe tõmmatud, ainult silmad paistavad. Ühel kärbik. Senimaani pole keegi viga saanud.”

„Ühtki võmmi pole valvama saadetud?” tahtis Hamish teada.

„Eks jõudumööda on ka. Aga kelmid on ikka sellise postkontori valinud, kus võmmi kohal pole.”

Hamish tõmbas laua alt tooli ja võttis istet. „No nii. Kas keegi võis neile infot anda?”

„Ah, ole nüüd, Hamish. See pole mingi „Suur rongirööv”, millest me räägime.”

„Kes meil siin kõige uuem politseinik on?”

„Alice Donaldson.”

„Kus ta praegu on?”

„Tal on täna vaba päev. Kuule, Hamish. Sa ei mõtle ...”

„... midagi muud välja,” kostis Hamish. „Anna mulle tema aadress.”

Jimmy pöördus arvuti poole ja ütles siis: „Siin see ongi. Pane

kirja. Bannoch Brae 8. Sadama juures. Pole mingi tornmaja. Otse enne Invernessi tee tornmaju on rida väikseid elamuid.”

„Milline ta on?”

„Kena, vaikne. Jäta, poja. Sa oled päiksepiste saanud.”

„Tassub proovida,” ütles Hamish pahaselt, äkitselt kõnesse sügenenud susin näitas, et ta tunneb end ebamugavalt. „Mul pole millestki kinni võtta.”

„Eks sa ise tea. Kabistada said kedagi?”

Aga Hamish oli juba läinud.

Kui Hamish peakorterist lahkus, oli tõusnud tuul. Vihma peksis vastu nägu, kui ta Land Roveri poole kiirustas.

Ta leidis Bannoch Brae ja parkis maja number 8 ette. „Mul ei lähe kaua,” ütles ta loomadele. „Olge siin ja püsige vakka, ostan teile koduteel õhtuks kala.”

Väikese kivimaja ees oli rohtukasvanud aed. Hamish läks eesukse juurde ja lasi kella.

Uks avanes ja tema ees seisis lühemat kasvu neiu. Kleenukest nägu varjasid mõlemalt poolt mustad salgud.

„Alice Donaldson?” küsis Hamish.

„Jah, see olen mina. Mul on täna vaba päev. Kas mind ootab mõni kohustus?”

„Ei, ma tahan lissalt sinuga mõne sõna rääkida.”

„Tule sisse.”

Ta astus kõrvale, et Hamish sisse lasta, pani siis ukse kinni ja juhatas mehe väiksesse eestuppa. Tuba oli kaunis troostitu. See oli sisustatud kolmeosalise diivanikomplekti ja tühja kamina ees seisva õliradiaatoriga.